

Qui no coneix... Lluís Matamala, treball i persistència

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó.

I qui no el coneix, l'advocat Matamala? Lluís Matamala i Ribó! Va néixer a Gaià, l'any 1951, en una casa de pagès enmig d'una descendència de sis criatures. I d'entre tota la colla, un oncle capellà va animar-lo per anar a estudiar, intern, amb els germans de la Sagrada Família, a Begues. Van ser dos anys i, després, vingué el seminari conciliar de la diòcesi de Vic: cinc anys d'Humanitats al menor, i tres de Filosofia al major. Estudiar durant el curs, i a l'estiu, treballar de valent. De pagès, de manobre, d'escorxador... i, ara a Cabrianes, amb la inquietud de promoure o bé iniciar caramelles, teatre o el moviment júnior i les colònies d'estiu. En acabat, a Barcelona, va començar la carrera de Teologia, però no passà del tercer curs: el món obrer l'atrau i decideix penjar els hàbits a favor d'una plaça d'escorxaporce a Mafrica, que combina fent classes de llatí o català a les tardes, a Artés. Era a primers dels 70, quan es treballava a preu fet, sense drets i en règim d'explotació laboral pura i dura. Fou aleshores, de resultes d'una vaga, que bregant-se en els temes jurídics es planteja estudiar per ser advocat. Dit i fet, la tardor del 76 comença els estudis de Dret en horari de vespre, tot compaginant la feina ara en una escola de Barcelona. Són temps d'una activitat frenètica: no en té prou que s'afilia a la USO -i n'esdevindrà secretari general al Bages- i també al PSC -i en plega arran del pacte amb el PSOE el 1977. En aquell moment ja s'havia casat amb Rosa Fargas, anava per pare de família i vivien a Sant Joan de Vilatorrada, on engega les festes del barri del Palillo. N'està orgullós: «Gairebé sempre he treballat deu o dotze hores diàries!». Quan enllesteix la carrera, l'estiu del 81, s'incorpora al bufet de Leopold Corbella, i aquell mateix mes de setembre defensarà una demanda de divorci, aprofitant la llei que s'havia aprovat tres dies abans. Divorcis, i en català! N'ha hagut de fer molts, moltíssims, fins a esdevenir gairebé l'especialitat de la casa en quatre dècades, Això i els temes agraris, l'altra flaca del nostre home. Tot plegat li permet quedar-se el bufet d'en Corbella, al carrer Nou, i passar-lo al cap de set anys al Born i, set anys després, a tocar de la plaça de la Independència. Només a tocar! Prou que li sap greu, aquesta independència que mai no s'acaba d'abastar, tot i els molts esforços per tal d'aconseguir-la. Perquè, al capdavall, el Matamala és un patriota dels de pedra picada, que s'estima el país i la llengua, la seva gent i la història. Que ha destinat esforços i recursos a multitud d'iniciatives: el seu despatx ha obert les portes a les reunions més diverses! Des de la Fundació Independència i Progrés -quan la independència era un objectiu de minories- fins a la plataforma contra la presó de Lledoners o el col·lectiu Manresa Decideix. I ara mateix, feliçment jubilat a Manresa, des de l'Assemblea Nacional Catalana. I tot sota un únic lema: pensar i actuar, que per això des dels temps dels romans hem trencat lleis i n'hem fet de noves, perseguint -incansablement!- un món millor.